

Toespraak bij gelegenheid van het Sint Ceciliafeest 19-11-2005

Geachte aanwezigen,
bestuursleden,
muzikanten,
trommelaars,
leden van de diverse commissies,
ereleden,
sympathisanten,

In de eerste plaats wil ik jullie van harte bedanken dat je hier weer aanwezig wil zijn in ons midden om dit hoogfeest van onze vereniging mee te vieren, maar vooral om jullie lidmaatschap te hernieuwen.

Anders dan vorige jaren hebben wij dit feest niet ingezet met een eucharistieviering. Wij hebben daarentegen ervoor geopteerd om deze misviering voortaan te laten plaatsvinden op de zondag voor ons Sint Ceciliafeest. En ik mag wel zeggen dat wij hiervoor al veel positieve reacties hebben mogen ontvangen, temeer daar wij ook een bijdrage konden leveren voor de herdenking van de oorlogsslachtoffers.

Geachte aanwezigen. Als echte "Kannenaar" herinneren wij ons waarschijnlijk allemaal het liedje: Kan, dat ès toch zoen sjôn stad".

Ons dorp mag dan wel geen stad zijn maar mooi is het er in elk geval. Het mooie van het dorp wordt straks waarschijnlijk nog meer geaccentueerd wanneer de werken aan de nieuwe brug en de omgeving zijn voltooid. Een euregionaal wandelpark dat ons dorp uitverkoos om als startplaats te dienen brengt tal van bezoekers en wandelaars op de been.

Dat onze middenstand daar waarschijnlijk wel bij vaart is hun van harte gegund. En toch wil ik hier een kleine kanttekening bij maken. Deze evolutie is voor ons als muziekkorps niet altijd even positief. Veel van onze jongeren wordt de mogelijkheid geboden om wat extra geld te verdienen in de diverse gelegenheden die ons dorp rijk is. Mooi is dat natuurlijk, en fijn om te weten dat onze jeugd zich wil inspannen op deze manier.

Maar ik hoef waarschijnlijk niet te zeggen dat veel van onze activiteiten, zoniet allen, natuurlijk in het weekend vallen. Steeds vaker moeten wij de jongere muzikanten of drummers die toch al een belangrijke rol vervullen in het korps missen bij diverse uitvoeringen. En ik hoef daarbij geen tekening te maken wat het gevolg is als dit echt vaak gebeurt. In het slechtste geval haken de jongeren zelfs af bij de vereniging, en dat is natuurlijk altijd jammer. Ik kan er alleen maar voor pleiten bij eenieder die hierbij betrokken is om hierin een gulden middenweg te vinden.

Anderzijds moeten wij er echter ook niet bang om zijn om eens na te gaan of wij als muziekvereniging nog wel die uitdaging bieden die onze leden, en zeker de jeugd nodig heeft, om zich blijvend te binden aan het korps.

Is onze muziek aangepast aan deze tijd maar vooral ook aan diegenen die het moeten brengen? Zijn de optredens die wij verzorgen nog wel van die aard dat je er reikhalzend naar uit kijkt? Kunnen wij met de prestaties die wij leveren nog wel mensen aanspreken, of verwacht het publiek iets heel anders van ons? Is iedereen het wel eens met de leiding of het beleid dat in onze vereniging wordt gevoerd? Het zijn allemaal vragen die wij ons zeker en vast moeten stellen. Niet morgen, maar liefst nog vandaag.

Een enquête die wij afgelopen jaar hielden heeft ons al heel wat dingen geleerd. Op diverse zaken hebben wij een antwoord kunnen geven, maar zeker zijn er nog zaken waar nog aan gewerkt moet worden. Natuurlijk kan een bestuursploeg dat niet alleen. Het is en blijft een noodzaak om voortdurend waakzaam te zijn en bij te sturen. Positieve en opbouwende kritieken moeten blijvend ruimte krijgen. En ook als er eens iets misgaat, moet dat in een open sfeer gezegd kunnen worden.

Ik ben ervan overtuigd dat wij als korps daar sterk genoeg voor zijn, maar wij moeten er allemaal in blijven geloven, en samenwerken om nieuwe uitdagingen aan te gaan.

Beste mensen,

"Kan dat ès toch zoen sjôn stad", en dit dorp verdient meer dan welk dorp of stad ook een prachtige muziekvereniging.

Ik dank U,

Guido